

Advent 2024

*De kracht
van het rozenhoedje*

van 1 tot 25 december

een vertaling van
«*Avent 2020, La puissance du chapelet*»

Dit boekje en bijhorende tekening zijn ook
terug te vinden op <https://nl.crc-resurrection.org/>.

ADVENT 2024

De kracht van het rozenhoedje

INLEIDING

OP 7 oktober 1987 legde onze vader, abbé de Nantes, het volgende uit: «Het feest van de Allerheiligste Rozenkrans is het meest intieme feest van onze geliefde Moeder, de Maagd Maria. Tegelijkertijd is het een feest dat door de heilige paus Pius V in het leven werd genoemd als dank voor de overwinning van Lepanto op de Turken. Is dit feest dus mystiek of politiek? Moeten we bidden tot de Heilige Maagd als model voor kleine zielen die op een bescheiden manier hun Hemel willen verdienen, of als de Vrouw van de APOCALYPS, verschrikkelijk als een leger in slagorde, de Maagd die we smeken om het heil van het christendom?»

In Fatima, op 13 oktober 1917, noemde de Maagd Maria zichzelf Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans. Haar

boodschap is zowel intiem – Ze wil onze bekering – als wereldwijd: Ze wil de volkeren terugbrengen naar Jezus Christus. Is het persoonlijk of publiek? Beide. Het spirituele leven is niet alleen individueel, maar ook sociaal.» Bij elk van haar verschijningen in de *Cova da Iria* vroeg de Onbevleete ons om elke dag het rozenhoedje te bidden. Dit gebed is onmisbaar voor het heil van onze zielen en voor het heil van de volkeren. Zuster Lucia, de zieneres van Fatima, openbaarde dit op 26 december 1957 aan pater Fuentes:

«De Heilige Maagd heeft in deze eindtijd waarin wij leven een nieuwe doeltreffendheid gegeven aan het bidden van het rozenhoedje. Op zo'n manier dat er geen probleem bestaat, hoe moeilijk ook, tijdelijk of vooral spiritueel, betreffende het persoonlijke leven van ieder van ons, van onze families, of dat nu families zijn die in de wereld leven of religieuze gemeenschappen, of van volkeren en naties, er is geen probleem, zeg ik, hoe moeilijk ook, dat we niet kunnen oplossen door het bidden van de heilige rozenkrans. Met de rozenkrans zullen we onszelf redden, ons heiligen, Onze-Lieve-Heer troosten en we zullen de redding verkrijgen van vele zielen.»

Laten we tijdens deze Advent enkele wonderen ontdekken, sommige van “publieke”, andere van “privé”-aard, verricht door onze Hemelse Moeder voor haar kinderen die trouw vasthouden aan de heilige rozenkrans. Het zal ons geloof in de kracht van het rozenhoedje versterken en ook ons voornemen om het elke dag te bidden.

ZONDAG 1 DECEMBER – 1STE ZONDAG VAN DE ADVENT

ONZE-LIEVE-VROUW VAN DE KAAP

IN 1864 vertrouwde de bisschop van Trois-Rivières in Canada de parochie van Cap-de-la-Madeleine toe aan pater Luc Désilets. Er waren slechts tien praktiserende katholieken per duizend inwoners. Het liberalisme was er sterk verankerd.

Geconfronteerd met deze onverschilligheid kondigde de nieuwe pastoor een straf van God aan. Een paar dagen later werd de regio geteisterd door een sprinkhanenplaag. De pastoor moedigde het kleine aantal gelovigen aan: *«Bid tot de Heilige Maagd, bid de rozenkrans en je zult beschermd worden.»*

De zondag daarop riep hij het volk op tot bekering en bad publieke gebeden om de plaag te doen stoppen. De ramp hield op.

De parochie bekeerde zich echter niet. Daags voor Hemelvaart 1867 vatte de goede priester de hele dag post in zijn biechtstoel. Niemand kwam. Toen hij op het punt stond de kerk te verlaten, trok een geluid zijn aandacht. Een dik varken klom op het altaar van Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans, kauwend op een paternoster.

«Het rozenhoedje is een krachtig middel om zielen te helpen geloof, hoop en naastenliefde te bewaren. Er zijn mensen die niet weten hoe ze moeten mediteren of die dat niet kunnen. Wel dan! Heel eenvoudig je paternoster nemen om een rozenhoedje te bidden laat zien dat je aan God denkt.» (zuster Lucia)

KLEUR het varken.

MAANDAG 2 DECEMBER

DE GELOFTE VAN DE PASTOOR

PATER Désilets joeg het varken weg, maar een gedachte kwam bij hem op: «*Waar de mensen de rozenkrans laten vallen, rapen de varkens hem op.*» Hij beloofde toen zijn leven te wijden aan het bekend maken van de broederschap van de Heilige Rozenkrans en aan het verspreiden van het bidden van het rozenhoedje. Dit was het begin van de katholieke heropleving in Cap-de-la-Madeleine.

Er moest een grotere kerk worden gebouwd. In 1878 werden de stenen hiervoor gekocht op de andere oever van de rivier Sint-Laurens. Om geld te besparen besloot de pater de stenen over de rivier te vervoeren wanneer deze bevroren was en de oude kerk af te breken om de materialen ervan te hergebruiken. Helaas was de winter van 1878-1879 één van de zachtste ooit. Onze pater beval de parochie te bidden voor een langdurige koudegolf. De weken verstreken. In maart 1879 was er geen hoop meer op vorst. Dus legde hij een gelofte af: als de Heilige Maagd in dit vergevorderde seizoen een weg van ijs zou kunnen voorzien om de stenen te vervoeren, zou hij de oorspronkelijke kapel behouden en toewijden aan Onze-Lieve-Vrouw van de Heilige Rozenkrans.

«Alle mensen van goede wil moeten elke dag het rozenhoedje bidden. Met welk doel? Om ons in contact te brengen met God, Hem te danken voor zijn zegeningen en Hem te vragen om de genaden die we nodig hebben.» (zuster Lucia)

KLEUR pater Désilets.

DINSDAG 3 DECEMBER

DE "ROZENHOEDJESBRUG"

OP de avond van 14 maart, na een week van heel zacht weer, brak een hevige noordoostenwind het ijs op het meer Saint-Pierre en de oevers van de rivier. Hij blies het ijs de inham van de Kaap in, waar het zich tot aan de zuidkust opstapelde!

Er vormde zich een ijsweg tussen de twee oevers, die twee kilometer uit elkaar lagen. Het enige wat nog gedaan moest worden, was de weg vlak maken, aanduiden waar hij liep en hem besproeien met water om hem steviger te maken. Dertig of veertig mannen werkten eraan tot laat in de nacht. Hoewel er weinig licht was, gebeurde er geen enkel ongeluk.

«Er is geen gevaar,» legden ze uit, *«onze pater bidt zijn rozenhoedje; het zijn z'n weesgegroetjes die ons dragen.»*

Over deze "ijsbrug" begon het transport van de stenen op 19 maart, het feest van Sint-Jozef, en alles verliep vlot. In een week tijd vervoerden honderdvijfenzeventig voertuigen anderhalve ton steen!

Terwijl de mannen zwoegden, baden de vrouwen en kinderen om de beurt het rozenhoedje in de kerk. Anderen baden het rozenhoedje thuis terwijl ze rond de tafel in de woonkamer liepen om niet in slaap te vallen.

«We kunnen het rozenhoedje bidden in de kerk, als het Allerheiligste uitgesteld is of zich in het Tabernakel bevindt. We kunnen het rozenhoedje ook bidden samen met de familie of alleen, onderweg of op reis.» (zuster Lucia)

KLEUR het kruis van de rozenkrans en de twee engelen boven de stal.

WOENSDAG 4 DECEMBER

HET WONDER VAN DE OGEN

NA een week van onafgebroken inspanning, waarin zich geen ongelukken voordeden behalve toen er een paar honden verdronken, werd het laatste blok steen vervoerd. Onmiddellijk daarna verscheen de zon, smolt de sneeuw en het ijs, en de “brug” spoelde weg. De bouw van de kapel begon en het duurde tien jaar voor het nieuwe kerkje af was. Op 22 juni 1888 vervulde de bewonderenswaardige priester zijn gelofte door het kerkje toe te wijden aan Onze-Lieve-Vrouw van de Allerheiligste Rozenkrans.

Die avond kwam een zieke man om genezing vragen. Onze priester en pater Frédéric Janssoone, een heilige franciscaan uit Frans-Vlaanderen op missie in Canada en op bezoek in de parochie, vergezelden hem naar de kapel. Na een paar minuten bidden kwam het beeld van Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans tot leven. Haar ogen waren wijd open. *«Ze keek recht voor zich uit. De blik van de Maagd was die van een levend persoon; ze had een uitdrukking van ernst gemengd met verdriet. Dit wonder duurde ongeveer vijf tot tien minuten.»*

Onze Hemelse Moeder zag de verwoestingen aankomen die het liberalisme en de verdorvenheid in de zielen zouden aanrichten.

PUNTJE VAN VANDAAG: Laten we elke dag ons ro-

zenhoedje bidden om Onze-Lieve-Vrouw te troosten in haar grote verdriet.

Onze-Lieve-Vrouw van de Kaap, bolwerk van ons geloof, bid voor ons.

KLEUR de eerste drie kralen van de rozenkrans en de drie kamelen.

★

★ ★

DONDERDAG 5 DECEMBER

DE ONMOGELIJKE MISSIE!

OP kerstavond 1939 lanceerden de Chinezen een verrassingsaanval in Mantsjoerije. Ze doodden driehonderd Japanners en omsingelden de tweehonderdveertig overlevenden. De commandant van de Japanners riep de beroemde dokter Takashi Nagai (die pater Kolbe had verzorgd) en zei tegen hem:

«Verzamel de gewonden rond de vlag en overgiet hun brancards met benzine. Steek de benzine in brand als de Chinezen aanvallen. Zo zullen ze onze gevangenen of onze vlag niet kunnen meenemen. Ik walg van dit bevel, maar ik moet het u toch geven.»

Elke Japanse soldaat had inderdaad de plicht om eer-
vol te sterven door zelfmoord te plegen in plaats van
zich gevangen te laten nemen. Wat een dilemma voor
deze katholieke arts! Hij zei tegen zijn ziekenbroeder:

«Zeg tegen de gewonden dat ze zich klaarmaken en laat mij alleen; ik wil bidden. Roep me niet, tenzij het een noodgeval is.»

Hij ging weg, knielde neer en begon aan zijn rozenkrans, zonder zich zorgen te maken over de straf voor zijn ongehoorzaamheid: de dood. Hij legde zijn missie in de handen van de Heilige Maagd en vertrouwde haar de toekomst van zijn vrouw en twee kinderen toe. Hij ging zo op in zijn rozenkrans dat hij de boodschapper niet opmerkte die hem enkele uren later kwam zeggen: *«Luitenant, neem me niet kwalijk, ik heb een boodschap van de commandant. De versterkingen zijn aangekomen en hebben de vijand afgeslagen. De aanval is voorbij.»*

«Onze-Lieve-Vrouw zegt ons dat bidden nodig is om de genade te verkrijgen van vrede; tussen naties, tussen volkeren, in gezinnen, in huizen, in gewetens en tussen God en de zielen.» (zuster Lucia)

KLEUR de eerste twee tientjes van de rozenkrans en de ster.

VRIJDAG 6 DECEMBER – 1STE VRIJDAG VAN DE MAAND
FEEST VAN SINTERKLAAS

HIROSHIMA

TIJDENS de Tweede Wereldoorlog lieten de Amerikanen een atoombom vallen op Hiroshima (Japan). Pater Siemes, een Duitse jezuïet, herinnert zich: *«Op 6 augustus 1945 was het stralend weer. Ik was in het*

noviciaat van de Sociëteit van Jezus, vijf kilometer van het stadscentrum. Plotseling werd de hele stad verlicht door een verblindend licht, als een enorme flics van een reuzencamera. Ik voelde een toestroom van hitte. Terwijl ik naar de deur liep, hoorde ik een explosie die niet erg luid was. Tegelijkertijd versplinterden de ramen. De hele voorkant van ons huis werd naar binnen gedrukt en de ramen en deuren werden uitgerukt. De huizen in de omliggende buitenwijken waren zwaar beschadigd. Verderop waren alle huizen door brand verwoest. Mijn medebroeders en ik baanden ons een weg naar de oever van de rivier. De hitte en de rook waren zo intens dat we twee keer in het water moesten springen. We kwamen mensen tegen die verbrand en doodsbang waren... Velen waren dood of stervende. De hitte die van de grond afstraalde creëerde een soort wervelwind die het vuur door de hele stad verspreidde.»

PUNTJE: Laten we op deze eerste vrijdag van de maand stilstaan bij de klacht van het Hart van Jezus en Maria aan zuster Lucia:

«Ik heb lief en er wordt niet van Me gehouden; Ik maak Mezelf bekend en Ik word niet gekend; Ik geef en mijn liefdesuitingen worden niet beantwoord.»

KLEUR het derde tientje van de rozenkrans en de stal.

★

★ ★

ZATERDAG 7 DECEMBER – 1STE ZATERDAG VAN DE MAAND

«ZE HEBBEN ER NOG ALTIJD NIETS VAN BEGREPEN!»

ONGEVEER dertig minuten na de eerste ontploffing «O» stak er een orkaan op die zo krachtig was dat hij bomen ontwortelde en ze als kaf in de lucht wierp. Honderden mensen werden meegesleurd en verdrongen in de rivier. Toen we in het centrum van de stad aankwamen, ontdekten we dat de pastorie, slechts acht gebouwen verwijderd van de plaats van de explosie, nog overeind stond. Hoe had dit huis, dat niet van gewapend beton was, deze ramp kunnen doorstaan? Er is geen natuurlijke verklaring voor.

Onze vier broeders-jezuïeten die daar verbleven, waren niet getroffen door de bom. Ze hadden slechts lichte verwondingen door het versplinteren van de ruiten. Het was echt een wonder!

Deskundigen waarschuwden ons dat ze snel zouden sterven aan de gevolgen van de straling. Deze diagnose werd nooit bewaarheid. Ze leefden alle vier nog lang, zonder verlies van gehoor of gezichtsvermogen. Er werd geen enkel spoor van straling in hun lichaam gevonden. Ze waren niet aangetast door de radioactiviteit.»

Voor atheïstische artsen was dit onverklaarbaar. Maar niet voor onze wonderlijk beschermde broeders. «We overleefden omdat we de boodschap van Fatima naleefden», zouden ze meer dan vijftig jaar later getuigen. «We baden elke dag het rozenhoedje in dat huis. De wetenschappers zijn nog steeds niet in staat

om een overtuigende verklaring te geven voor ons overleven. Ze hebben er nog altijd niets van begrepen!»

PUNTJE: Onze-Lieve-Heer openbaarde aan zuster Lucia: «Ik verlang heel vurig naar de verspreiding van de cultus van en de devotie tot het Onbevleete Hart van Maria, want dit Hart is de magneet die de zielen naar Mij toetrekt, de haard die de stralen van mijn licht en mijn liefde over de aarde uitstraalt, de onuitputtelijke bron die het levende water van mijn barmhartigheid over de aarde doet stromen. »

Laten we op deze eerste zaterdag van de maand ons rozenhoedje bidden om het vergeten en verachte Onbevleete Hart van Maria te troosten.

KLEUR het vierde en vijfde tientje van de rozenkrans en het dorpje.

Waarom zeggen wij soms ‘Geef ons heden ons hemels brood’ in plaats van ‘dagelijks brood’?

*Abbé de Nantes heeft dat veranderd voor als we onder ons zijn, omdat deze vertaling dichter bij de originele **Griekse tekst** van de **evangelist Sint-Mattheüs** ligt. Die gebruikte het moeilijke woord: “**supersubstantieel**”, wat wil zeggen “bovennatuurlijk” of... hemels! Het doet beter begrijpen dat we in het Onze Vader aan de goede God vragen om ons Jezus te geven, die het ‘hemels Brood’ is van de **H. Eucharistie**, “supersubstantieel”, waarvan we dagelijks moeten leven. Denk maar eens aan de mis: we bidden het Onze Vader net na de consecratie.*

«Ah! Dit goudkleurig brood gebakken in uw oven, gezegende Moeder, in uw schoot, is de vrucht van uw lichaam, Jezus! Moge het ons elke dag opnieuw gegeven worden, op uw gebed!»

ZONDAG 8 DECEMBER – FEEST VAN DE ONBEVLEKTE ONTVANGENIS

2DE ZONDAG VAN DE ADVENT

“DEADLINE 83”

IN 1980 breidde de militaire macht van de Russische Sovjetrepubliek zich snel uit. Ze bedreigde de wereld. Abbé de Nantes, onze vader, zag hierin de vervulling van de profetieën van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima: **«Als mijn verzoeken worden opgevolgd, zal Rusland zich bekeren en zal er een periode van vrede zijn. Zo niet, dan zal het zijn dwalingen over de wereld verspreiden.»**

Drie jaar na elkaar organiseerde hij een gebedsdag in de bekende conferentiezaal van de *Mutualité* in Parijs, waarbij hij de mensen aanspoorde om vol vertrouwen tot de Hemel te bidden: het rozenhoedje het hele jaar door gebeden door kleine kinderen, zou de Heilige Maagd ertoe brengen om de ramp af te wenden, waarvan hij voorspelde dat ze in 1983 zou plaatsvinden.

Het jaar 1983 ging voorbij... zonder oorlog. Velen lachten met de ‘onheilsprofeet’, maar onze vader spoorde ons aan om dank te zeggen. Het Onbevleete Hart had zijn kinderen gehoord!

De Russen hadden wel degelijk besloten Europa te bezetten. Maar een mysterieuze reeks rampen in hun wapenkamers dwong hen hun plan te annuleren. Op 13 mei 1984 (13 mei is de feestdag van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima) vernietigde een gigantische explosie een zeer groot munitiedepot in Siberië. Dit onverklaarde ongeluk, in combinatie met de plotselinge dood van verschillende

Sovjetleiders, verstoorde de plannen van de Sovjets. De Onbevleete Ontvanger had de communistische macht die de wereld op zijn grondvesten deed schudden, tot onmacht gedwongen!

Onze vader zei: «*Voor mij werd de Russische invasie gestopt door het rozenhoedje van uw kinderen.*»

PUNTJE: «Het rozenhoedje rechtvaardigt zichzelf. Alles wat ertoe leidt, wat helpt, is goed. Alles wat ervan afleidt en het verhindert is slecht.» (abbé de Nantes)

KLEUR abbé de Nantes.

★

★ ★

MAANDAG 9 DECEMBER

ONZE-LIEVE-VROUW VAN PONTMAIN

AL in 1871 had Onze-Lieve-Vrouw medelijden met het arme Frankrijk dat in oorlog verkeerde. Op 17 januari, van 6 tot 9 uur 's avonds, verscheen Ze in het Normandische plaatsje Pontmain boven een huis in het midden van het dorp.

Gekleed in een blauw gewaad met sterren, met een zwarte sluier en een gouden kroon, verscheen de Onbevleete aan verschillende kinderen die wensten dat ze «*vleugels hadden om naar Haar toe te springen*».

Toen de dorpspastoor arriveerde, vormde zich een blauwe stralenkrans rond Onze-Lieve-Vrouw. Op haar Hart verscheen een rood kruis en vier kaarsen omkaderden de

verschijning. Terwijl de kinderen het rozenhoedje baden, werd de Heilige Maagd groter en nog schitterender. Zo liet Ze zien dat haar kracht toeneemt als er tot Haar gebeden wordt met het rozenhoedje!

De dag na deze verschijning begonnen de Duitsers zich terug te trekken; tien dagen later werd de wapenstilstand getekend.

«De Heilige Maagd wil dat we elke dag het rozenhoedje bidden. Het is geen “verplichting”, maar het is nodig om alle genade te verkrijgen en het Paradijs op de dag van onze dood.» (abbé de Nantes)

PUNTJE: «Tijdens mijn leven heb ik veel rozenhoedjes gebeden terwijl me dat verveelde en ik ook zei dat me dat verveelde: wat een vergissing! Wat een achterstand! Op een dag moet men bekeren. Niet graag het rozenhoedje bidden is monsterlijk, of in ieder geval is het een schat voorbijlopen zonder hem te zien. Het is alsof je een bron in de woestijn passeert zonder haar te zien.» (abbé de Nantes)

KLEUR de os.

★

★ ★

DINSDAG 10 DECEMBER

IN PORTUGAL

IN 1921 heerste er in Portugal een verschrikkelijke anarchie (*er was geen leiding in het land en alles liep mis*). De toekomstige president Salazar bad, in het gezelschap

van twee dokters, een professor en de "heilige" pater Cruz (*een groot verdediger van Fatima*), de hele nacht geknield voor Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes voor de redding van hun land.

«*Het was alsof ze meer huilden dan baden*», zei een getuige. De Moeder Gods gaf gehoor aan hun smeekbede: de vrede en het politieke herstel redden hun land. Nadat hij president was geworden, bleef Salazar de Heilige Maagd elke dag vereren. Waar zijn bedienden overdag samen het rozenhoedje baden, bad hij alleen, in de stilte van de nacht. De Onbevleete Ontvangenis beloonde hem daarvoor door hem te inspireren met de juiste beslissingen voor zijn land.

Toen de liberalen een campagne tegen de rozenkrans lanceerden, verklaarde hij: «*Ze willen het bidden van het rozenhoedje aan de kant schuiven. Wat een ramp! Stop met het rozenhoedje te bidden en je zal zien wat er gebeurt... Onze-Lieve-Vrouw houdt zoveel van deze devotie. We moeten ze in ons vaderland blijven bewaren.*» Wat een groot staatshoofd!

«De rozenkrans is een gebed dat Onze-Lieve-Vrouw liefheeft als devotie, maar het is ook een militair wapen. Dankzij de rozenkrans versloegen de Franse troepen van Lodewijk XIII de protestanten bij La Rochelle. De rozenkrans is dus een oorlogswapen dat door de christenen tegen Satan wordt gebruikt.» (abbé de Nantes)

KLEUR het zesde en zevende tientje van de rozenkrans.

★

★ ★

WOENSDAG 11 DECEMBER

JEZUS WIL

VELEN denken dat “het geen zonde is om het rozenhoedje niet te bidden”. Waar of niet waar? In Fatima zei de H. Maagd bij elke verschijning: **«Ik wil dat jullie elke dag het rozenhoedje bidden.»**

Zuster Lucia schreef aan een neef die priester was: *«We moeten één front vormen, zonder dat er onder ons onenigheid heerst. We moeten de zielen zeggen dat we nu meer dan ooit moeten bidden voor onszelf en voor hen die tegen ons zijn! We moeten elke dag het rozenhoedje bidden. Dat is het gebed dat Onze-Lieve-Vrouw het meest heeft aanbevolen om ons te beschermen tegen deze tijden waarin de duivel heel actief is!»*

Sinds dat moment zijn we ertoe gebonden, in alle vrijheid, ja, maar noodzakelijkerwijs... onze rozenkrans te bidden. En waarom is het noodzakelijk? Omdat de Moeder Gods het wil als het hoofdmiddel voor Gods heerschappij in onze harten. Het is Gods wil omdat het Hem zo behaagt. Dat wil zeggen dat er geen enige andere reden voor is dan het “welbehagen van onze allerliefste Hemelse Vader”.

Laten we het nooit beu worden ons **«Ik hou van U, Maria»** te herhalen, want **«voor wie ervoor openstaat, doet de vruchtbare golf van Gods genade hen begrijpen... dat er niets te begrijpen valt, behalve dit: het doet de goede God plezier.»** (abbé de Nantes)

KLEUR de banier en de engelen.

DONDERDAG 12 DECEMBER

IK HOU VAN U, MARIA!

OP 22 augustus 1993, het feest van het Onbevleete Hart van Maria, bad onze vader het rozenhoedje op een nieuwe, zeer tedere manier door het traditionele «Wees gegroet, Maria» te veranderen in «Ik hou van U, Maria!»

«Elke weesgegroet is een daad van liefde, zoals een kind dat zijn moeder bedekt met duizend kusjes om haar te troosten voor de vele beledigingen die het hoort van degenen die niet van haar houden», legde hij uit. Door deze kleine daad van devotie maken we de wandaden goed die gepleegd zijn tegen het Onbevleete Hart van Maria; dat Hart **dat doorboord is met doornen die de ondankbare mensen er op elk moment in steken door hun godslasteringen en ondankbaarheid**, zoals Onze-Lieve-Vrouw aan zuster Lucia openbaarde.

«En hoezeer verwarmt deze daad van liefde onze harten! Ik zou willen dat het als buskruit was dat alle harten in vuur en vlam zet», ging onze vader verder. «Het is geen bijzonder rijke nieuwigheid, maar ze is prachtig en ik zou willen dat ze zich verspreidt.»

«Ik hou van U, Maria, vol van genade.» En als ik eens van tijd tot tijd aandacht schenk aan wat ik zeg, is dit gebedje een prachtige daad van liefde die ik richt tot de Heilige Maagd.

«Uit de grond van mijn hart hoop ik dat dit jullie bekoort, dat het jullie verleidt, dat het jullie betovert en

dat jullie op deze manier vaker en met meer liefde het rozenhoedje bidden, om bij te dragen aan onze eigen verlossing, aan de verlossing van jullie familie en zelfs aan de verlossing van de wereld.»

PUNTJE: Laten we ons rozenhoedje bidden volgens de raad van de heilige Teresia van het Kindje Jezus: «In mijn eentje (ik schaam me om het toe te geven) is het bidden van het rozenhoedje zwaarder dan het aantrekken van een boetekleed... Ik denk dat ik het zo slecht bid! Hoe hard ik ook probeer te mediteren over de mysteries van de rozenkrans, het lukt me maar niet om mijn gedachten erbij te houden... Lange tijd had ik verdriet door dit gebrek aan devotie. Het verbaasde me ook, want ik hou zoveel van de Heilige Maagd dat het voor mij gemakkelijk zou moeten zijn om ter ere van haar gebeden op te zeggen die haar bevallen. Maar nu ben ik minder bedroefd, want ik beseft dat de Koningin van de Hemel, die mijn Moeder is, mijn goede wil zal zien en daarmee tevreden zal zijn.»

KLEUR het achtste en negende tientje van de rozenkrans.

★

★ ★

VRIJDAG 13 DECEMBER

MARIA, HELP MIJ!

BROEDER Theodoor, een monnik uit de Trappistenabdij van Sept-Fons in Bourgondië, werd ingelijfd bij het leger van Napoleon.

De Fransen moesten zich terugtrekken toen Rusland de strategie van de verschroeide aarde gebruikte (*de Russen maakten in hun eigen land alles kapot, zodat de Fransen die er waren binnengevallen geen onderdak, eten of brandhout meer vonden*).

De militaire formatie, waar broeder Theodoor deel van uitmaakte, was uitgeput door honger en vermoeidheid toen het op een vijandelijke eenheid stuitte. Wat moesten ze doen? Terugtrekken? Onmogelijk! Aanvallen? Ondenikbaar!

Ten einde raad riep een officier met zijn sabel in de hand: *«Dat de dapperen de aanval inzetten!»* Een man antwoordde: *«Als u wil, ga ik alleen»*. Het was broeder Theodoor.

Hij knielde neer in de sneeuw en bad een tientje in het bijzijn van zijn kameraden. Toen pakte hij zijn geweer en ging de vijand tegemoet met de moed van een leider die gevolgd wordt door tienduizend man. Toen de Russen hem zagen, dachten ze dat het een val was. Ze waren bang dat ze omsingeld waren en sloegen op de vlucht terwijl ze hun materiaal en kanonnen achterlieten!

«Zie! Een tientje is genoeg om ons te redden!», riep onze held. Toen speldde de officier zijn eigen onderscheiding op de borst van deze dappere trappist.

«De rozenkrans is het krachtigste verdedigingswapen op het slagveld.» (zuster Lucia)

KLEUR Onslievrouwke.

ZATERDAG 14 DECEMBER

WONDERBAARLIJKE BESCHERMING

VADER Riou, pastoor in het bisdom Le Puy-en-Velay, kwam te paard terug van een reis en reed naar zijn pastorie. Ondertussen bad hij het rozenhoedje. Er brak een hevige storm los. De nacht werd zo donker dat de priester zijn paard niet meer kon besturen.

Op een gegeven moment was er een bocht in de weg met daarnaast een diepe afgrond. Aangezien het zo donker was, had de pastoor hem niet gezien en hij stortte met paard en al het ravijn in. Hij tuimelde vijftieng meter naar beneden! Het paard brak zijn kop op een rots. Dankzij de wonderbaarlijke bescherming van de Heilige Maagd kon de pastoor ongeschonden opstaan, hoewel zijn jas, hoed, soutane en al zijn kleren aan flarden waren!

«We bidden het rozenhoedje omdat het de weg is die de H. Maagd ons toont. "Mijn Onbevleete Hart zal je toevlucht zijn en de weg die je naar God zal leiden", zei de H. Maagd Maria. Door het bidden van het rozenhoedje.»
(abbé de Nantes)

KLEUR vader Riou (op zijn paard), de bomen en het water.

★

★ ★

Onze Vader die in de hemelen zijt...

Wat is dat, de 'hemelen'? Kunnen we dat oubollig woord niet gewoon vervangen door 'Hemel'?

Sla je Bijbel eens open op de eerste bladzijde: "In het begin schiep God hemel en aarde" (Genesis 1,1).

Waar was God toen Hij hemel en aarde schiep? In een andere hemel? Sint-Augustinus sprak in de 5de eeuw al over de 'hemel der hemelen', alsof de hemel meerdere verdiepingen heeft.

Het is een mysterie, dat wil zeggen iets dat we zomaar niet kunnen verklaren. Daarom laten we dat woord best niet vallen, want het zou een verarming van het Onze Vader zijn.

ZONDAG 15 DECEMBER – 3DE ZONDAG VAN DE ADVENT

MARIA, BEWAAR ONS!

EEN trein uit Bazel was op weg naar Münchenstein (Zwitserland). Onder de vele passagiers waren twee vrouwen die terugkwamen van een bedevaart naar Onze-Lieve-Vrouw van de Kluisenaars in Einsiedeln. Ze baden samen hun rozenhoedje, wat hen veel spot opleverde. Maar net toen de trein de Birs (een zijrivier van de Rijn) overstak, stortte de brug in. De locomotief en de wagons stortten meters naar beneden en crashten op elkaar neer.

Honderdvijftig lichamen werden uit het puin gehaald en vele anderen waren ernstig gewond. De twee pelgrims kwamen ongedeerd tevoorschijn, hoewel hun kleren aan flarden waren en onder het bloed zaten! Alle mensen in hun wagon waren dood of ernstig gewond, hun ledematen waren verbrijzeld.

PUNTJE: «Het rozenhoedje is als een lichtstraal die ons naar de Hemel leidt. De mensen lachen en spotten ermee en gaan verloren. Maar wij houden ons eraan vast, want wij hebben de oproep gehoord van de Maagd Maria om elke dag het rozenhoedje te bidden, en vooral met heel het gezin.» (abbé de Nantes)

KLEUR de trein.

★

★

★

MAANDAG 16 DECEMBER

... EN IN HET UUR VAN ONZE DOOD

IN Wenen stond een oude man op het punt te sterven. Toen pater Peter hem de laatste sacramenten aanbod, antwoordde hij: «*Nee!*» Hij had al verschillende priesters weggejaagd en hen uitgescholden!

De pater ging in een hoek van de kamer zitten en begon een rozenkrans te bidden. Hij dacht na over de woorden van de heilige Clemens Hafbauer, de apostel van Wenen: «*Als ik naar het huis van een stervende ga, bid ik mijn rozenhoedje, en het is nooit zonder resultaat. Nog nooit heb ik de laatste sacramenten niet kunnen toedienen.*»

Opnieuw naderde hij de stervende. Deze verzamelde zijn laatste krachten en riep: «*In de drievoudige naam van Satan, nee!*»

Zonder zijn geduld te verliezen nam de pater zijn paternoster weer in de hand. Smekend richtte hij zich tot de Moeder Gods:

«*In onze kerk hangen er veel **ex-voto's** met het opschrift: “**Maria heeft onze gebeden verhoord**”. Als U deze arme zondaar de eeuwigheid in laat gaan zonder de laatste sacramenten, zal ik een **ex-voto** laten ophangen met de woorden: “**Maria heeft mij niet verhoord**”.»*

Toen, vol moed, overhandigde hij de zieke man een kruisbeeld en vroeg hem: «*Weet je Wie zijn leven gaf voor de mensheid?*» Na een stilte riep de stervende uit:

«Maar... het was Onze Heer Jezus Christus!» Wat een wonder! Hij kuste het kruisbeeld meerdere keren met grote vurigheid en vroeg om het Viaticum, de Laatste Communie, voordat hij vredig insliep.

Uit dankbaarheid plaatste de goede pater deze ex-voto in zijn kerk: "MARIA VERHOORT ONS ALTIJD".

«Ons eeuwig leven zal afhangen van een keuze tussen twee heel verschillende realiteiten: de Hemel of de hel. Daarom bidden we zonder ophouden tot onze Moeder: "Heilige Maria, Moeder Gods, bid voor ons arme zondaars, nu en in het uur van onze dood". Van het rozenhoedje houden omwille van deze laatste woorden betekent beloven het nooit meer los te laten.» (abbé de Nantes)

KLEUR de ex-voto: "Maria verhoort ons altijd".

★

★ ★

DINSDAG 17 DECEMBER

ALTIJD MET ZIJN PATERNOSTER

EEN vader werkte in een Duitse mijn in de buurt van Luxemburg. Hij ging er altijd te voet naartoe, terwijl hij het rozenhoedje bad. Op een ochtend, toen hij al een eind gewandeld had, realiseerde hij zich dat hij zijn paternoster was vergeten.

Een familielid vertelt: «Hij rende terug naar huis en

vertrok gehaast opnieuw. Hij kwam tien minuten te laat aan op zijn werk. Zijn collega's wachtten hem op, want hij had de leiding en had de sleutels. Samen gingen ze naar de mijn.

Net toen ze op het punt stonden af te dalen in de mijn, braken er enorme rotsblokken af die verschillende gangen blokkeerden... De mijn was ingestort!

Als hij die dag niet naar huis was gegaan om zijn paternoster te halen, zouden veel arbeiders gestorven zijn. En hijzelf ook! Iedereen begreep dat het God en de Heilige Maagd waren die hen hadden beschermd. Sindsdien heeft het rozenhoedje een ereplaats in ons gezin.»

PUNTJE: Laten we deze aanbeveling van de heilige Louis-Marie Grignion de Montfort volgen: **«We moeten in het bidden van het rozenhoedje geen voldoening of spirituele troost zoeken. En we mogen het niet verwaarlozen omdat we afgeleid zijn, er een vreemde afkeer voor voelen of een overweldigende verving. Je hebt geen enthousiasme, goesting of troost nodig om de rozenkrans goed te bidden.»**

KLEUR het tiende en elfde tientje van de rozenkrans.

★

★ ★

WOENSDAG 18 DECEMBER

MARIA, ONZE WARE VREUGDE

PATER Joseph Krémer, een missionaris van de spiritijnen en goede vriend van onze vader, beschreef hoe hij in Russische gevangenschap stand kon houden dankzij zijn paternoster: «Eens per maand werden we naar een ander kamp gebracht om te douchen. We werden dan altijd gefouilleerd.

Door de genade van de Heilige Maagd slaagde ik er altijd in om mijn paternoster en mijn wonderdadige Medaille in mijn hand te houden. Op een dag ontdekte een Rus ze en keek ernaar... toen sloot hij mijn hand en hij liet me ze houden.

Ik ging door een hel gedurende die maanden, maar mijn ziel bleef vredevol. Ik kan zeggen dat ik volledig overgeleverd leefde in de handen van God. Ik heb nooit de verleiding gehad om Hem te vervloeken. Ik was heel gelukkig, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen... Het was een tijd van genade die ik nooit heb betreurd, ook al was het verschrikkelijk. Mijn hart was vervuld van vreugde. Het lichaam lijdt, maar de ziel verheugt zich. Mijn geestelijk leven had, denk ik, een hoger niveau bereikt, ook al had ik een heel jaar lang niet de gelegenheid om de sacramenten te ontvangen. Dankzij mijn geloof verloor ik de moed niet. De goede God was bij me! Ik bad veel. Ik bad voortdurend het rozenhoedje. Ik leefde in een diepe innerlijke vrede, voortdurend verenigd met Jezus en Maria.»

«Het lukte me om één rozenhoedje per dag te bidden,

maar niet meer, omdat ik uitgeput was. Mijn paternoster bij me te hebben gaf me voldoende troost», zei pater Krémer eens.

«Je paternoster bij je hebben is als de hand van Onslievrouwke vasthouden», zei een andere priester.

KLEUR pater Krémer met zijn paternoster en wonderdadige Medaille.

DONDERDAG 19 DECEMBER

MARIA, BESCHERM UW KIND

ANTÓNIO do Sà, een Portugees, groeide op in een katholiek gezin. «Op mijn vijftiende, toen ik in de leer ging bij een vrijmetselaar, verloor ik mijn geloof. Het enige dat overbleef, was een vaag verlangen naar het spirituele. Uiteindelijk werd ik een Pinksterling (*lid van een protestantse stroming, de Pinksterbeweging*). Later werkte ik in Lissabon. Ik trouwde voor de wet en had drie ongedoopte kinderen.

Er werd steeds meer gesproken over de verschijningen van Fatima, maar dat kon me niet boeien. Ik deed alsof ik wel geïnteresseerd was om mijn zeer katholieke baas niet voor het hoofd te stoten. Toen hij me op een dag vroeg om met hem mee te gaan op bedevaart naar Fatima, durfde ik geen nee te zeggen. Ik schaamde me innerlijk, maar ging in op zijn uitnodiging.

Bij de *Cova da Iria* moest ik deelnemen aan een kaarsprocessie. Daar wachtte de Heilige Maagd op mij! Er

was geen zuchtje wind, maar het was onmogelijk om mijn kaars aan te houden! Na vier pogingen voelde ik een flits van woede. Ik had het idee dat de Maagd Maria mijn eerbeton niet wilde. Het koude zweet brak me uit. Ik viel op mijn knieën, maar bidden deed ik niet. Toen ik terug thuis kwam, vertelde ik alles aan mijn vrouw. We konden niet verder leven als heidenen. We hebben ons huwelijk laten regulariseren door de Kerk en hebben onze kinderen laten dopen. Vandaag leven we als christenen en zijn we gelukkig! Deze genade is ons geschonken door mijn moeder, die elke dag haar rozenhoedje bad voor mijn bekering!»

«Wees gegroet, Maria, bid voor ons in het uur van onze dood! Denk eens: in het uur van onze dood zullen al die weesgegroetjes arriveren als stormtroepen, als massa's engelen, om ons tegen te houden naar de hel te gaan en ons naar de Hemel te leiden.» (abbé de Nantes)

KLEUR António, geknield met de kaars in zijn hand.

*Sinds november 2016 bidden we in België een nieuwe versie van het Onze Vader. Al is **breng ons niet in beproeving** strikt genomen niet juist: zonder beproevingen door God gezonden kan niemand zich heiligen en de Hemel binnengaan. De meeste mensen in de parochie of op school staan daar niet bij stil en Onze-Lieve-Heer knijpt dan ook een oogje dicht wanneer we met hen meebidden.*

*Thuis zouden we **leid ons niet in bekoring**, of zelfs beter: **laat ons niet bezwijken aan de bekoring** kunnen bidden.*

Dat doet onze allerliefste hemelse Vader zeker veel plezier!

VRIJDAG 20 DECEMBER

LEER HEN DE ROZENKRANS BIDDEN

BROEDER Aranguren was een catechist in de dichte jungle ten zuiden van Bogotá, in Colombia. Hij had tongkanker. De artsen besloten dat zijn tong verwijderd moest worden. De nacht voor de operatie verscheen Onze-Lieve-Vrouw aan hem, Ze raakte hem aan en genas hem:

«Ga door met de catechismuslessen en leer de kinderen de rozenkrans bidden. Vertel dit aan niemand totdat je erover gesproken hebt met de dokter.»

De volgende ochtend weigerde onze patiënt verdoofd te worden en geopereerd te worden. De verpleegster legde hem uit hoe belangrijk het was om zijn leven te verlengen, zelfs als dat hem zijn spraakvermogen zou kosten. Broeder Aranguren antwoordde dat de pijn verdwenen was. En de chirurg stelde vast dat de tong volledig en perfect hersteld was!

Broeder Aranguren leefde nog een paar jaar, zong de lof van Onze-Lieve-Vrouw en leerde de kinderen het rozenhoedje bidden.

PUNTJE: *«Het is de Onbevleete zelf die ons aanspoort om het rozenhoedje te bidden, een gebed dat helemaal tot haar eer en lof is.»* Is dat niet wat “zelfingenomen” van haar? *«Ze doet het omdat haar Zoon het haar heeft ingefluisterd en ze gehoorzaamt zonder het te begrijpen. Ze vroeg niet waarom. Ze zei: “Goed.”»* (abbé de Nantes)

KLEUR het twaalfde en dertiende tientje.

ZATERDAG 21 DECEMBER

DE KETTING VAN MARIA

In een buitenwijk van Tokio woonden een duizendtal oude en hulpbehoevende mensen. Een priester vertelt. Op een nacht in 1948, rond 2 uur, ging de telefoon: een oude Japanse vrouw, die op het punt stond te sterven, vroeg om een priester. Als jong meisje had ze op een katholieke school gezeten. Een zuster had haar drie jaar lang les gegeven en ze was christen geworden. *«Ik ontving het Heilige Water en het Brood van God»*, vertrouwde ze me toe. Maar toen trouwde ze op verzoek van haar familie met een boeddhistische monnik. Die zou haar wel naar de kerk hebben laten gaan als er een was, maar er was geen kerk. Na zijn dood ging ze weg uit de boeddhistische tempel.

De priester vroeg haar of ze in die jaren aan God had gedacht. Ze keek hem verbaasd aan en worstelde om haar rechterhand onder het deken vandaan te krijgen. Terwijl ze haar paternoster liet zien, antwoordde ze: *«Elke dag bad ik meerdere keren, zonder ophouden, terwijl ik aan het werk was. Ik had altijd de “ketting van Maria” in mijn hand of zak. Elke dag vroeg ik Haar of een katholieke priester me nog één keer het Brood van God wilde geven voordat ik zou sterven.»*

«Bedenk dat die duizenden, die honderdduizenden weesgegroetjes die we in ons leven hebben gebeden en die we nog zullen bidden, elke keer zijn als een gouden muntje dat

we aan de bank geven voor het moment van onze dood. Het is onze verzekering op het moment van onze dood.»
(abbé de Nantes)

KLEUR de laatste twee tientjes van de rozenkrans.

★

★ ★

ZONDAG 22 DECEMBER – 4DE ZONDAG VAN DE ADVENT

DE VEILIGHEIDSRELING!

OP nieuwjaarsdag 1953 vertrok het vliegtuig Saint-Kieran vanuit Dublin met vijftientig passagiers. Kort voor aankomst in Birmingham vielen de motoren stil. De stewardess kondigde op een rustige toon aan: *«Beste passagiers, maak alstublieft uw veiligheidsriemen vast!»* Nadat ze de ernst van de situatie had uitgelegd, ging ze op haar knieën zitten en zei: *«Dames en heren, ik denk dat het moment is gekomen om te bidden.»* Ze bad hardop een akte van berouw, richtte zich toen tot de Heilige Maagd en vroeg haar om hulp. Toen pakte ze haar paternoster en begon het rozenhoedje te bidden.

Ondertussen zocht de piloot een plek om te landen. Een omgeploegd veld leek geschikt voor een noodlanding. Toen het vliegtuig met al zijn gewicht de grond raakte, klonk er een luide knal: het vliegtuig was in tweeën gebroken.

Een tijdje later kwamen alle passagiers er ongedeerd

uit! Alleen de piloot en zijn bemanningslid waren lichtgewond. De Moeder Gods had het vertrouwensvolle gebed van de moedige stewardess beloond.

PUNTJE: «Wanneer we in moeilijkheden verkeren, wanneer we een zware dag hebben, wanneer het te warm of te koud is, wanneer we eenzaam zijn, of wanneer we problemen op het werk hebben, wanneer we ons zorgen maken, laten we ons dan wenden tot onze lieve Moeder in de Hemel. Laten we ons rozenhoedje bidden, het is onze veiligheidsreling. Zij zal onze gebeden aanhoren, Zij zal ons steunen.» (abbé de Nantes)

KLEUR het vliegtuig.

★

★ ★

MAANDAG 23 DECEMBER

DE PATERNOSTER VAN LOURDES

GIUSEPPE Torsli was verantwoordelijk voor het onderhoud van de elektronica op het grootste boorplatform in de Middellandse Zee, voor de kust van Libië. In dit islamitische gebied is het christenen verboden om in het openbaar te bidden. Dus bad hij elke avond stiekem zijn rozenkrans. Hij had een paternoster, die hij gekocht had tijdens een bedevaart naar Lourdes, verborgen om zijn nek.

Op 25 november 2000 vatte het platform waar hij op werkte brand door een explosie. De hulpdiensten vonden hem tegen alle verwachtingen levend terug. Hij was voor zeventig procent verbrand, waarvan vijfenveertig procent derdegraads. Zijn ademhalingscapaciteit was met vijfenvijftig procent verminderd. Tweeënveertig dagen lang werd hij behandeld in een Libisch ziekenhuis dat niet was uitgerust om brandslachtoffers te behandelen. Al zijn kleren waren gesmolten en verbrand, maar zijn paternoster was intact gebleven.

«Toen ik dit aan mijn vrouw vertelde,» zegt hij, «was ze verrast omdat ze niet wist dat ik mijn paternoster altijd om mijn nek droeg. Toen realiseerde ik me de grote genade die de Maagd Maria me had gegeven en hoe belangrijk het rozenhoedje is!»

Giuseppe vertelde zijn verhaal aan de medische afdeling in Lourdes op 10 oktober 2006. Hij was toen nog steeds herstellende, maar springlevend en Onze-Lieve-Vrouw van

Lourdes oneindig dankbaar. Hij was de enige overlevende van de rampzalige brand.

Het rozenhoedje was het lievelingsgebed van de heilige Bernadette. Ze had het samen met de mooie Dame gebeden! De Maagd Maria had haar gezegd: **«Ik beloof je niet gelukkig te maken in deze wereld, maar in de andere.»** Als antwoord hierop schreef ze in haar dagboek: **«Ik zal alles doen voor de Hemel. Daar zal ik mijn Moeder in al haar glorie terugvinden.»**

KLEUR de ezel.

★

★ ★

DINSDAG 24 DECEMBER – KERSTAVOND

DRIEËNDERTIG VAN DE DRIEËNDERTIG!

OP 5 augustus 2010 gebeurde er een ramp in San José in Chili. Er was een mijn ingestort, en de verantwoordelijken wisten niet wat er met de drieëndertig mijnwerkers was gebeurd. Na een week zoeken schatte de Chileense regering de kans om hen levend terug te vinden *«laag»* in.

De reddingsdiensten voerden verschillende boringen uit voordat ze hun schuilplaats ontdekten, zevenhonderd meter onder de grond!

Het was 22 augustus, het feest van het Onbevleete Hart van Maria. De mijnwerkers hadden elke dag hun rozenhoedje gebeden voor een klein altaar voor de H. Maagd.

Er werden twee smalle kanalen gegraven om hen met de oppervlakte te verbinden: het eerste kanaal om voedsel te sturen, medicijnen, flessen water.. en paternosters, die gezegend waren door de paus. Het tweede kanaal was voor een optische kabel voor communicatie.

Op 13 oktober (twee maanden na de instorting van de mijn), feestdag van het zonnewonder in Fatima, luiden de kerkklokken in Chili. De drieëndertig mijnwerkers waren één voor één uit de grond gehaald met behulp van een kabellift.

Een ongeëvenaard succes in de geschiedenis van ondergrondse reddingsoperaties! Drieëndertig van de drieëndertig waren gered. Honderd procent veilig en gezond, in minder dan achtenveertig uur na het begin van de reddingsoperatie.

«Onze-Lieve-Vrouw dringt erop aan en vraagt ons om te volharden in het gebed. Het is niet genoeg om één dag te bidden; je moet elke dag bidden met geloof en vertrouwen, want elke dag maken we fouten en elke dag moeten we ons tot God wenden en Hem vragen ons te vergeven en ons te helpen.» (zuster Lucia)

KLEUR Sint-Jozef.

★

★ ★

WOENSDAG 25 DECEMBER – KERSTMIS!

DE SLEUTEL TOT HET PARADIJS

Tijdens zijn bedevaart naar Fatima in juli 1977 vertelde kardinaal Luciani, de latere paus Johannes-Paulus I, volgende Venetiaanse legende aan de twintigduizend gelovigen die naar zijn preek waren komen luisteren: Op een ochtend kwam een vader aan bij de ingang van het Paradijs en klopte op de deur.

«Ik heb op je gewacht, ik doe meteen voor je open», antwoordde de H. Petrus.

Achter de deur trok de apostel een lade open, maar die was leeg, en hij zei bij zichzelf: *«Waar heb ik de sleutel toch gelaten? Die lag hier daarnet nog.»* Helaas, hij kon hem niet vinden.

Op hun beurt verschenen er ook nog een zuster en daarna een moeder aan de poort van de Hemel. Sint-Petrus werd zenuwachtig: *«Ter liefde Gods,»* zei hij tegen hen, *«maak niet zoveel lawaai, want als Jezus merkt dat ik de sleutel kwijt ben, ontslaat Hij mij als portier. Na tweeduizend jaar primaat te zijn, wat een afgang!»* De rij werd langer... maar Sint-Pieter kon de sleutel nog steeds niet vinden.

Uiteindelijk verscheen er een kleine oude dame, geheel in het zwart gekleed, die tot ieders verbazing uitriep: *«Maar ik heb de sleutel hier bij mij!»*

Onmiddellijk splitste de lange stoet zielen zich in twee rijen, waartussen de dame naar voren kwam, terwijl

ze door iedereen begroet werd. Toen ze bij de deur was, stak ze haar hand in haar schortzak, haalde haar paternoster eruit en stak het kruisje in het sleutelgat. De deur ging open. Iedereen was blij en zong de lof van God.

Kardinaal Luciani trok uit dit verhaal een bewonderenswaardige les: **«Je hebt de sleutel van het Paradijs in handen: bid de heilige rozenkrans!»**

KLEUR Kindje Jezus.

*“O mijn hemelse Moeder,
ik zal mijn rozenhoedje met meer vuur bidden
tot het einde van mijn leven,
om mijn vreugden met de uwe te verenigen
om mijn lijden beter te aanvaarden
opdat gij zonder ophouden mij bij Jezus zoudt aanbevelen
en bij mijn dood zoudt bidden voor mij, arme zondaar.”*

abbé de Nantes, 7 mei 1983

Op de voorzijde: standbeeld van **Onze-Lieve-Vrouw van de Kaap** in *Canada*, bewaard in het oorspronkelijke kerkje, dat tot leven kwam op 22 juni 1888 in het bijzijn van drie getuigen. «**In haar ernstige blik lag een uitdrukking van verdriet.**» Onze Hemelse Moeder zag de verwoestingen aankomen die het liberalisme en de verdorvenheid in de 20ste eeuw in de zielen zouden aanrichten.

Onze Vader
die in de hemelen zijt,
uw Naam worde geheiligd;
uw Rijk kome;
uw wil geschiede
op aarde zoals in de Hemel.

Geef ons heden ons hemels brood,
en vergeef ons onze schulden,
zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren;
en laat ons niet bezwijken aan de bekoring,
maar verlos ons van het kwade. Amen.

Ik hou van u, Maria,
vol van genade,
de Heer is met u,
gezegend zijt gij boven alle vrouwen
en gezegend is de vrucht van uw lichaam, Jezus.

Heilige Maria, Moeder Gods,
bid voor ons, arme zondaars,
nu en in het uur van onze dood. Amen.